

Tots els partits abertzales, menys el PNB, consideren insuficient l'acord al voltant de l'Estatut, critiquen CiU perquè entenen que ha prioritzat els seus interessos partidistes i recorden a Zapatero que ha incomplert el compromís personal que va adquirir amb Catalunya. La il·legalitzada Batasuna, a més, adverteix contra la temptació del PSOE d'aplicar ara als bascos una solució "a la catalana" que no serviria per resoldre el conflicte.

La reforma de l'Estatut ha tingut efectes beneficiosos sobre la política basca. Des de fa mesos, l'atenció mediàtica se centra en Catalunya, la qual cosa ha permès a les formacions d'Euskadi recuperar una tranquil·litat oblidada. Sense la crispació habitual, producte de l'absència d'atemptats mortals d'ETA des de fa més de dos anys i de l'expectativa d'obrir un procés de pau, els partits bascos han pogut treballar amb calma, eclipsats per l'ombra catalana. I s'han produït avenços. Per als interessos bascos era important també que la negociació de l'Estatut acabés en acord. A Euskadi es tenia la convicció que un bon pacte, amb reconeixement de drets nacionals, ajudaria al procés, i al marge dels continguts, un acord, encara que insuficient, ja és positiu. I ho és perquè, ara que s'ha encarrilat la reforma catalana, es tanca un front de desgast per a Zapatero, que ja es podrà centrar en el cas basc a partir d'ara.

Batasuna rebutja "receptes catalanes". L'esquerra abertzale s'esperava molt més de l'Estatut català. Entre els dirigents de la formació il·legalitzada hi ha una certa decepció pels escassos resultats aconseguits: no es reconeix obertament que Catalunya és una nació ni tampoc queda recollit el dret d'autodeterminació. La resta de qüestions de l'Estatut, com el finançament, no interessen perquè els bascos, amb un potent concert econòmic, són fiscalment sobirans. Perquè no quedi cap dubte, Arnaldo Otegi marca les diferències entre el procés basc i el català: "El que ha de quedar clar és que el procés de superació del conflicte polític i armat basc no és el procés de reforma estatutària de Catalunya. El que està en joc aquí és el reconeixement dels drets nacionals d'aquest país. No estem parlant d'habilitar una comissió en un Parlament per reformar l'Estatut. Parlem de crear una mesa de

Decepció al País Basc

partits que tracti les arrels del conflicte, que no són si tenim competència o no en ports i aeroports. Les arrels del conflicte són si som o no una nació i si tenim dret a decidir."

Un altre partit independentista, Aralar, acusa directament el Govern espanyol de fer maniobres per "obstruir l'àmbit de decisió de Catalunya" i recorda que Zapatero es va comprometre a fer seu l'Estatut que fos aprovat pel Parlament català i que no ha complert la seva paraula. La formació liderada pel navarrès Patxi Zabaleta constata que sovint es diu que qualsevol objectiu polític es pot defensar per vies exclusivament polítiques i democràtiques, plantejament que, en el cas català, no s'ha complert perquè "un text aprovat democràticament en un Parlament ha estat rebaixat en altres instàncies." I dedica un últim retret a CiU, partit que "ha preferit actuar de manera par-

tidista en comptes d'actuar des d'una perspectiva conjunta i de nació. d'Aralar pensem que no és responsa vendre el dret a decidir per avantatges econòmics més que dubtosos."

Eusko Alkartasuna, formació integrada en el Govern basc i "germana" d'Euzko Lehen Batasuna, defensa el partit de Carod-Rovira i també es posiciona contra el pacte PS-CiU. Considera que els elements importants de la negociació estaven en les converses entre els socialistes i els republicans catalans. La conclusió, per EA, és que Zapatero i Artur Mas "podrien garantir un Estatut, però no un bon te-

PSE i PNB, partidaris de seguir l'exemple de l'Estatut. Els socialistes bascos, en canvi, aposten per imitar el model català. El líder del PNB, Patxi López, es felicita per l'acord i elogia el model català. El líder del PSE, Juan Carlos Rodríguez Irujo, també elogia el model català i afirma que "ha preferit actuar de manera par-

ple” per a Euskadi i “tothom hi surt guanyant, és una bona notícia per a Catalunya i per al conjunt d’Espanya”. Tot i ser realitats diferents, López està convençut que l’únic camí per resoldre els problemes de bascos i catalans són “els acords transversals” com el propiciat per Zapatero amb CiU.

En la mateixa línia, el Partit Nacionalista Basc també fa una lectura molt positiva d’aquest pacte. Josu Jon Imaz confia que l’exemple català ajudarà a buscar un acord plural a Euskadi. L’actual dirigent del PNB ja ha començat a teixir una xarxa de confiança i de diàleg amb el PSOE, en concret, amb el mateix president espanyol. Amb aquest clima, Imaz pretén recuperar la col·laboració política amb el socialisme, una trajectòria truncada el 1998, quan el PNB va fer el gir estratègic cap al pacte de Lizarrar a favor de la unitat entre abertzales. L’acostament al PSOE no agrada als sectors més sobiranistes del PNB, representats per Joseba Egibar, qui, per cert, sempre s’ha mostrat molt pessimista sobre els resultats del procés català. L’actual president de la formació nacionalista a Guipúscoa i delfí d’Arzalluz no ha confiat mai en un Estatut amb final feliç, i així ho ha repetit cada cop que l’han entrevistat en els darrers mesos: “No sóc ningú per dir als catalans el que han de fer. Però tinc clar que, encara que només sigui per cuidar la imatge, el PSOE ha de rebaixar i retallar aquest projecte, i això no ho podem acceptar els catalans per dignitat.”

En unes declaracions a EL TEMPS, ja al març de l’any passat, l’expressió del PNB, Xabier Arzalluz, criticava la “via catalana”. Confessava que, “en alguna ocasió”, CiU l’havia “decebut” i feia aquest pronòstic sobre el Pacte del Tinell i el compromís de Zapatero d’aprovar un nou Estatut per a Catalunya: “Zapatero va aprovar aquest acord, però era un Zapatero que ni s’ensumava que s’acabaria convertint en president del Govern. Després resulta que va passar el que va passar, i ara Zapatero ho ha de complir. No es complirà, i aposto –si no, temps al temps– que això seran unes ‘ai-güeroles’ notables.”

Arzalluz està jubilat, però no se li pot negar que continua tenint un olfacte polític molt fi.

Daniel Gómez Amat
Bilbao

‘¡Nosotros solos!’

EL CIRC DE LA FAMÍLIA BRUNETTI

Envieu les vostres perles a circbrunetti@eltemps.net

Avui en Blai, de la Nou de Gaià, al Tarragonès, ens porta una autèntica rareza. Es tracta del lloc web d’un col·lectiu anomenat “Grupo 98” (<http://es.geocities.com/grupo982000/>). La seva pàgina només té una única finestra en la qual ha penjat un “manifiesto”. Web auster, espartà, que fa joc amb la gravetat i duresa dels seus plantejaments. La premissa major amb què comença l’exposició és igualment poc florida:

“Es evidente que España va a la deriva.”

Incontestable! Quin brunettià no estarà d’acord amb la idea que alimenta el seu foc intern? Passem, doncs, a l’anàlisi del problema, que és on trobem uns matisos nous fins ara:

“Hay que ser valientes y decir en voz alta lo que es una verdad clamorosa: como a las otras potencias coloniales, el sueño imperial español sólo nos ha traído desgracias.”

Veieu ara d’on ve el nom (Grupo 98)? Aquests nois són presa del desànim que generarà aquelles cares pansides d’Unamuno i companyia. Ells, però, amb una altra perspectiva històrica fan una anàlisi més documentada dels somnis d’imperi:

“¿Para qué? Los mismos problemas de la Segunda República vuelven a estar sobre la mesa: el problema catalán, el problema vasco... Como un cáncer que devora nuestra nación, estos “problemas” consumen nuestras energías y se tragan a nuestros mejores líderes y a nuestros hombres mas coherentes (Vera, Saenz de Santamaría...).”

Realment se’ls veu desanimats. Sap greu perquè, sense sortida als somnis, van de cap a la renúncia:

“La guerra por la unidad de España tal como la entendía el franquismo, es una guerra perdida, como lo fue la de Cuba el 1898. Franco, con todo su poder, no pudo acabar con Cataluña ni con el País Vasco. La democracia, con GAL o sin él, tampoco podrá.”

I aleshores, què podem fer per salvar l’“honor patrio”? Truquem a Tejero?

“¡Sólo nos faltaría una intervención del ejército! ¡No, ni una gota de sangre española para defender unas tierras que no necesitamos!”

Quiets, doncs. ¿Impasible el ademán! Però alguna cosa haurem de fer, no? Aquí ve la solució:

“El camino es claro: hay que dejar el estado construido en la Constitución de 1978 y fundar un verdadero ESTADO ESPAÑOL, ni plurinacional, ni dividido. Español y basta. Con el Rey Juan Carlos al frente, con el español como única lengua, sin catalanes, sin vascos, sin gallegos. No hemos necesitado a los portugueses durante siglos, tampoco los necesitamos a ellos.”

Ens en fan fora, tu. Confesso que ho vaig haver de llegir un parell de vegades, però està ben clar.

“¡A ver qué hacen sin nosotros [...] ¡Que se arreglen ellos solos con sus terroristas, sus contrabandistas, y con sus gobiernos de mercaderes!”

El raonament és tan impecable i comprensible que, fins i tot, sospito que algun estratègic perifèric de pa sucat amb oli no haurà llançat l’esquer per veure si passava.

Lluís Montserrat

Col·labora amb la família Brunetti i guanya una cartera encoixinada per a l’ordinador

Ajuda’ns a trobar les millors perles del Circ de la família Brunetti. Feu’les arribar a circbrunetti@eltemps.net (en qualsevol format: vídeo, text o arxiu sonor) o, per fax, al 932 384 263, amb les dades de la “troballa” (mitjà, data, secció, programa, autor...)

